

Őszentsége Ferenc pápa üzenete a XXXVII. ifjúsági világnapra 2022–2023

„Mária felkelt és sietve útnak indult” (Lk 1,39)

Kedves Fiatalok!

A panamai ifjúsági világtalálkozó témája ez volt: „Íme, az Úr szolgálója vagyok, legyen nekem a te igéd szerint” (Lk 1,38). Ez után az esemény után folytattuk utunkat egy új cél felé – Lisszabon 2023 –, miközben szívünkben még visszhangzik Isten sürgető hívása: keljünk fel! 2020-ban Jézus szavain elméltünk: „Ifjú, mondom neked, kelj föl!” (Lk 7,14). Tavaly Szent Pál apostol alakja inspirált bennünket, akihez így szólt a Feltámadott Úr: „Kelj fel és állj talpra! Azért jelentem meg neked, hogy terjesztője és tanúja légy annak, amit láttál, és amit majd még ezután fogsz látni” (vö. ApCsel 26,16). A Lisszabonba érkezésünkig hátralévő úton mellettünk lesz a Názáreti Szűz, aki az Angyali üdvözlés után „felkelt és sietve útnak indult” (Lk 1,39), hogy segítsen unokatestvérének, Erzsébetnek. Mindhárom témánk közös szava a „felkel” ige. Ez a szó (jó, ha felidézzük!) magában hordozza az alvásból való felébredés és az életre való ébredés jelentését is.

Ezekben a nehéz időkben, amikor az emberiséget már próbára tette a világjárvány és meggyötri a háború tragédiája, Mária újra megnyitja a közelség és a találkozás útját mindannyiunknak, de különösen nektek, a hozzá hasonló fiataloknak. Remélem és szilárdan hiszek abban, hogy a jövő augusztusban Lisszabonban sokatok által megélt tapasztalat új kezdetet jelent majd nektek, fiataloknak és – veletek együtt – az emberiség egészének.

Mária felkelt

Az Angyali üdvözlés után Mária foglalkozhatott volna önmagával és az új állapotát érintő aggodalmakkal, félelmekkel. Ehelyett egészen Istenre bízta magát. Inkább Erzsébetre gondolt. Felkelt és kilépett a napfényre, ahol élet van és mozgás. Bár az angyal megdöböntő üzenete szinte földrengésként hatott a terveire, ez nem bénította meg a fiatal lányt, mert ott volt benne Jézus, a feltámadás ereje. Mária már magában hordozta a Bárányt, akit megöltek, mégis él. Felkel és elindul, mert biztos abban, hogy Isten terve a lehető legjobb terv az ő életéről. Mária Isten templomává válik, a zarándok-egyház, a szolgáló egyház, az Örömhírt hordozó egyház képévé.

Megtapasztalni saját életünkben a feltámadt Krisztus jelenlétét, „élőben” találkozni vele a legnagyobb spirituális öröm, olyan fényrobbanás, amely mindenkit kimozdít a helyéről. Mária azonnal elindul, vágyik arra, hogy elvigye a hírt másoknak és tanúságot tegyen ennek a találkozásnak az örömről. Ezért siettek az első tanítványok is a feltámadás utáni napokban: „[az asszonyok] gyorsan otthagyták a sírt, és félelmükben meg nagy örömmükben is siettek, hogy megvigyék a hírt a tanítványoknak” (Mt 28,8).

A feltámadásról szóló beszámolóiban gyakran szerepel ez a két ige: *felébredni* és *felkelni*. Ezekkel az Úr sürget bennünket, hogy menjünk előre a fény felé, és – általa vezetve – átlépünk valamennyi

bezárt ajtónk küszöbén. „Ez jelentős kép az Egyház számára. Az Úr tanítványaiként és keresztény közösségként mi is arra kapunk meghívást, hogy gyorsan felkeljünk, hogy belépjünk a feltámadás dinamizmusába, és hagyjuk, hogy az Úr vezessen bennünket azokon az utakon, amelyeket ő akar mutatni nekünk” ([Ferenc pápa szentbeszéde Szent Péter és Pál apostolok ünnepén, 2022. június 29.](#)).

Az Úr Édesanyja azoknak a mozgásban lévő fiataloknak a mintája, akik nem állnak egy helyben, mert a tükörben saját magukkal vannak elfoglalva vagy mert a közösségi oldalak fogságába estek. Mária mindig a külső valóságra összpontosít. Ő a Húsvét asszonya, állandóan az *exodus* állapotában, aki önmagából mindig a nagy Másik felé indul, aki Isten, és mások, a testvérei felé is tart, különösen azok felé, akik legjobban rászorulnak, mint unokatestvére, Erzsébet.

...és sietve útnak indult

Milánói Szent Ambrus Lukács evangéliumához írt magyarázatában úgy fogalmaz, hogy Mária sietve elindult a hegyek közé, „mert örvendezett az ígéletben, és arra vágyott, hogy másokat szolgáljon a bensőséges örömeből fakadó lelkesedéssel. Mivel a lelke telve volt Istennel, hová máshová is mehetett volna, mint a hegyek, a magasságok felé? A Szentlélek kegyelme nem ismeri a késlekedést.” Mária sietsége tehát egy sürgető vágy arra, hogy szolgáljon, továbbadja az örömét és késlekedés nélkül válaszoljon a Szentlélek kegyelmére.

Máriát idősebb unokatestvére rászorultsága indította cselekvésre. Nem hátrált meg, nem maradt közömbös. Inkább másokra gondolt, nem saját magára. Ez pedig dinamizmust és lelkesedést vitt az életébe. Mindannyian feltehetnétek a kérdést: Hogyan reagálok a körülöttem lévők szükségleteire? Rögtön eszembe jut egy kifogás, hogy miért ne segítsek, vagy pedig érdeklődést mutatok és rendelkezésre állok? A világ összes problémáját természetesen nem oldhatjátok meg. De talán elkezdhetitek azzal, hogy foglalkoztok a hozzátok legközelebb állók, saját közösségetek problémáival. Valaki egyszer azt mondta Teréz Anyának: „Amit teszel, az csupán egy csepp a tengerben.” Mire ő így felelt: „De ha nem tenném, a tengerben egy cseppel kevesebb lenne.”

Amikor mások konkrét és sürgető szükségleteivel szembesülünk, gyorsan kell cselekednünk. Hány ember várja a világon, hogy valaki felkeresse őket és törődjön velük? Hány idős, beteg, bebörtönzött vagy menekült testvérünknek lenne szüksége a mi együttérző tekintetünkre vagy látogatásunkra, egy testvérré, aki átlépi a közömbösség korlátait?

Milyen „sietségek, sürgető vágyak” mozgatnak benneteket, kedves fiatalok? Mi készítet arra, hogy felálljatok és elinduljatok, ne pedig egy helyben maradjatok? Sokan, akiket a világjárvány, a háború, a kényszermigráció, a szegénység, az erőszak és az éghajlatváltozás okozta katasztrófák sújtanak, felteszik maguknak a kérdést: Miért történik ez velem? Miért velem? És miért most? De az igazi kérdés az életben inkább ez: kiért vagyok én? (vö. *Christus vivit*, 286).

A názáreti fiatalasszony sietsége olyan emberekre jellemző, akik különleges adományokat kaptak az Úrtól és kötelességüknek érzik megosztani azokat, hogy a végtelen kegyelem, amelyet megtapasztaltak, másokra is kiáradjon. Olyan emberek sietsége, akik képesek mások szükségleteit a sajátjuk elé helyezni. Mária egy olyan fiatal példája, aki nem vesztegeti idejét arra, hogy mások figyelmét és elismerését keresse – például amikor „lájkfüggőségbe” kerülünk a közösségi médiában –, hanem arra törekszik, hogy megtalálja a kapcsolatok legvalóságosabb formáját, amely a találkozásból, a megosztásból, a szeretetből és a szolgálatból fakad.

Mária az Angyali üdvözléttől kezdve, amikor először elindult és meglátogatta unokatestvérét, máig átkel téren és időn, hogy felkeresse gyermekeit, akik az ő gondoskodó segítségére szorulnak. A mi utunk, *ha Isten lakik bennünk*, egyenesen elvezet bennünket minden testvérünk szívéhez. Hány és hány tanúságtételt hallunk olyan emberektől, akiket „felkeresett” Mária, Jézus Édesanyja és a mi

Édesanyánk! A föld hány távoli szegletében – jelenések és különleges kegyelmek által – látogatta meg Mária az ő népét az évszázadok során! Tulajdonképpen nincs olyan hely a földön, ahol ne járt volna. Isten Anyja a népével együtt jár az úton törődő gyengédséggel, hordozza aggodalmaikat és gondjaikat. És mindenütt, ahol a Szűzanyának szentelt szentély, templom vagy kápolna áll, sereglenek hozzá a gyermekei. Gondoljunk csak a népi vallásosság megannyi kifejeződésére! A zarándoklatok, ünnepek, imák, fohászok, az otthonokban kifüggesztett képek és egyéb ájtatossági cselekedetek konkrét példái az Úr Édesanyja és népe közötti, egymást látogató élő kapcsolatnak!

A jó sietség mindig felfelé és mások felé visz bennünket

A jó sietség mindig felfelé és mások felé visz bennünket. Van azonban a nem jó sietség is, például amely arra készíti bennünket, hogy felületesen éljünk, mindent könnyedén vegyünk, anélkül hogy elköteleződnenk és odafigyelnénk, vagy igazán részt vennénk abban, amit teszünk. Kapkodunk, és közben úgy élünk, tanulunk, dolgozunk és találkozunk másokkal, hogy fejben és szívben nem vagyunk jelen. Ez megtörténhet a társas kapcsolatokban: a családban, amikor már nem figyelünk igazán a többiekre és nem töltünk velük időt; a barátságban, amikor azt várjuk, hogy a barátunk szórakoztasson bennünket és kielégítse igényeinket, de ha azt látjuk, hogy bajban van és szüksége lenne ránk, kerülni kezdjük, és mások társaságát keressük. Még a szerelmesek, jegyesek között is kevesekben van meg a türelem, hogy igazán megismerjék és megértsék egymást. Ugyanezt a hozzáállást láthatjuk az iskolában, a munka világában és mindennapi életünk egyéb területein. Nos, ezek a kapkodva megélt dolgok nehezen hoznak gyümölcsöt. Fennáll a kockázat, hogy meddők maradnak. Ahogy a Példabeszédek könyvében olvassuk: „a szorgalmas tervei biztos nyereséget szereznek, de a mohónak minden vágya csődbe vezet” (21,5).

Amikor Mária végül megérkezik Zakariás és Erzsébet házába, csodálatos találkozás történik! Erzsébet maga is megtapasztalta Isten csodálatos beavatkozását, hiszen idős kora ellenére gyermekkel ajándékozta meg. Minden oka meglett volna arra, hogy magáról kezdjen beszélni, mégsem volt eltelve önmagával, hanem készen állt arra, hogy ifjú unokatestvérét és méhének gyümölcsét köszöntse. Amint meghallotta Mária köszöntését, Erzsébetet eltöltötte a Szentlélek. Akkor van részünk ilyen meglepetésben és a Szentlélek kiadásában, amikor megéljük a valódi vendégszeretetet, amikor nem magunkat, hanem a vendéget helyezzük a középpontba. Ezt figyelhetjük meg Zakeus történetében is. Lukács evangéliumában ezt olvassuk: „Amikor Jézus odaért [ahol Zakeus volt], felnézett és megszólította: »Zakeus, gyere le hamar! Ma a te házában kell megszállnom.« Erre az gyorsan lemászott és boldogan fogadta” (19,5-6).

Sokunkkal megtörtént, hogy Jézus váratlanul eljött hozzánk: Őbenne életünkben először megtapasztaltunk egyfajta közelséget, tiszteletet, hogy nincs előítélet, sem elítélés, hanem irgalmas tekintet, amilyennel addig senki másban nem találkoztunk. És nem csak erről van szó: azt is éreztük, hogy Jézus nem éri be azzal, hogy messziről nézzen bennünket, hanem velünk akar lenni és meg akarja osztani velünk az életét. Ennek a tapasztalatnak az öröme arra indít bennünket, hogy befogadjuk őt és érezzük szükségét annak, hogy vele legyünk és jobban megismerjük őt. Erzsébet és Zakariás vendégül látta otthonában Máriát és Jézust. Tanuljunk meg ettől a két idős embertől, hogy mit jelent a vendégszeretet! Kérdezzétek meg szüleiteket, nagyszüleiteket és közösségetek idősebb tagjait, mit jelent számukra Istent és másokat befogadni az életükbe. Hasznokra válik, ha halljátok az előttek járók tapasztalatait.

Kedves fiatalok, itt az idő, hogy újra sietve elinduljatok konkrét találkozások, a tőlünk különböző emberek valódi befogadása felé, ahogy az a fiatal Mária és az idősebb Erzsébet között történt. Csak így győzhetjük le a nemzedékek, társadalmi osztályok, etnikai és másféle csoportok közötti távolságot, sőt, a háborúkat is. A fiatalok mindig egy új egység reményét jelentik a széttöredezett és megosztott emberiség számára. De csak akkor, ha megőrzik az idősek emlékezetét, ha meghallják életük drámáit és álmait. „Nem véletlen, hogy a háború egy olyan időszakban tért vissza Európába,

amikor a múlt században háborút átélt nemzedék eltűnőben van” ([Ferenc pápa üzenete a nagyszülők és az idősek világnapjára, 2022](#)). Szükségünk van fiatalok és idősek szövetségére, nehogy elfelejtsük a történelem tanulságait, és hogy leküzdhessük a mai világban jelenlévő társadalmi polarizáció és szélsőségeség minden formáját.

Szent Pál az efezusiakhoz írt levelében kijelentette: „Ti, akik »távol« voltatok, Krisztus Jézusban »közel« kerültetek, Krisztus vére árán. Ő, a mi békességünk a kettőt egygé forrasztotta, és a közékük emelt válaszfalat ledöntötte, az ellenségeskedést kiküszöbölte saját testében” (2,13-14). Jézus Isten válasza az emberiség mindenkori kihívásaira. Mária ezt a választ hordozza magában, amikor meglátogatja Erzsébetet. A legnagyobb ajándék, amelyet Mária idős rokonának ad, hogy elviszi hozzá Jézust. Természetesen Mária konkrét segítsége is nagyon értékes. De semmi sem tölthette volna be Zakariás házáat olyan nagy örömmel és olyan teljes jelentéssel, mint Jézus jelenléte a Szűz méhében, amely az élő Isten tabernákulumává lett. Abban a hegyi faluban Jézus pusztán a jelenlétével és anélkül, hogy egy szót is szolt volna, elmondta első „hegyi beszédét”: csendesen hirdette a kicsinyek és az alázatos szívűek boldogságát, akik Isten irgalmára bízzák magukat.

Az én üzenetem számotokra, kedves fiatalok, az Egyház által hordozott nagy üzenet: Jézus! Igen, maga Jézus, az ő mindannyiunk iránti végtelen szeretete, a megváltás és az új élet, amelyet adott nekünk. És Mária példát állít elénk, hogyan fogadjuk be életünkbe ezt a mérhetetlen ajándékot, hogyan osszuk meg azt másokkal, hogy ezáltal most mi váljunk Krisztus hordozóivá, az ő szenvedélyes szeretete és a szenvedő emberiségnek nyújtott nagylelkű szolgálata hordozóivá.

Menjünk együtt Lisszabonba!

Mária olyan lány volt, mint sokan közülünk. Egy volt közülünk. Egy olasz püspök, Don Tonino Bello így ír könyvében: Szentséges Szűz Mária..., jól tudjuk, a te küldetésed az volt, hogy a nyílt tengeren hajózzál. De ha partmenti hajózásra kényszerítünk, azt nem azért tesszük, hogy a sekély vízben tartsunk, hanem azért, mert ha ennyire közel látunk téged nyomorúságunk partjaihoz, tudatára ébredhetünk annak, hogy hozzád hasonlóan mi is arra kaptunk meghívást, hogy kimerészkedjünk a szabadság óceánjára. (vö. Korunk asszonya, Mária, Budapest, 2004, 12-13).

Ennek a hármas üzenetnek az első részében említettem, hogy a XV. és a XVI. században éppen Portugáliából nagyon sok fiatal – köztük számos misszionárius – indult útnak ismeretlen világok felé, nem utolsósorban azért, hogy Jézussal kapcsolatos tapasztalatait megossza más népekkel és nemzetekkel (vö. [Ferenc pápa üzenete a XXXV. ifjúsági világnapra](#)). A XX. század hajnalán Mária szintén ezt az országot választotta egy különleges látogatás helyszínéül. Fatimából szólított meg minden nemzedéket Isten szeretetének erőteljes és csodálatos üzenetével, amely megtérésre és valódi szabadságra hív. Mindnyájatokat újra szeretettel hívlak, hogy vegyetek részt a fiatalok nagy nemzetközi zárandoklatán, amely jövő augusztusban Lisszabonban az Ifjúsági Világtalálkozóval éri el csúcspontját. Arra is szeretnék emlékeztetni benneteket, hogy november 20-án, Krisztus Király vasárnapján a helyi egyházakban ünnepeljük az ifjúsági világnapot szerte a világon. Ezzel kapcsolatban a Világiak, a Család és az Élet Dikasztériuma által nemrégiben kiadott dokumentum – [Lelkipásztori irányelvek az ifjúsági világnap megünnepléséhez a részegyházakban](#) – nagy segítség lehet mindazok számára, akik elkötelezetten foglalkoznak az ifjúságpasztorációval.

Kedves Fiatalok, az az álmom, hogy az ifjúsági világtalálkozón újra megtapasztalhattok az Istennel és testvéreinkkel való találkozás örömét. A szociális távolságtartás és elszigeteltség hosszú időszaka után Lisszabonban – Isten segítségével – együtt újra felfedezzük majd a népek és nemzedékek közötti testvéri ölelésnek, a kiengesztelődés és béke ölelésének és egy új missziós testvériség ölelésének az örömét! Kívánom, hogy a Szentlélek gyűjtsen vágyat a szívetekben, hogy „felkeljete”, adja meg az együtt utazás örömét, *szinódusi* értelemben, minden hamis határt magunk mögött hagyva! Itt az ideje, hogy felkeljünk! Keljünk fel és sietve induljunk útnak! Máriához

hasonlóan mi is hordozzuk magunkban Jézust, és vigyük el őt mindenkihez! Életeteknek ebben a gyönyörű időszakában induljatok előre és ne tartsátok vissza mindazt a jót, amelyet a Szentlélek véghez tud vinni bennetek! Szívből adom áldásomat álmaidokra és lépéseitekre.

Kelt Rómában, Lateráni Szent Jánosnál, 2022. augusztus 15-én, Szűz Mária mennybevételének ünnepén.

Ferenc

Fordította: Molnárné Horánszky Anna